

[Chr. R. Christensen.]

taget en hel generation eller mere at få konsolideret. Derfor synes jeg, det er rimeligere at gennemføre en sådan ordning, at man i hvert fald får afviklet jordrenteforpligtelsen inden for en enkelt generation og ikke over en afdragsperiode, der strækker sig over to eller flere generationer.

Det er for os ikke noget princip, hvordan denne side af sagen løses; vi er parat til forhandling i det udvalg, som formentlig bliver nedsat, men jeg vil gerne pege på det her og navnlig på, at for os synes det rimeligere, at man begunstiger de jordrenteburere, der indbetaler deres forpligtelser kontant til jordfonden eller til menighedsrådet. Det gør man ikke her; efter lovforslaget straffer man dem tværtimod ved at pålægge dem større byrder end dem, der benytter fuld afdragstid. Det er for os noget meget væsentligt, at man går den vej at lette dem, der betaler straks og sparer staten for noget af dens administration, som uvægerligt følger med hele denne lovgivning.

Jeg kan altså sige, at det konservative folkeparti ikke kan tiltræde bevarelse eller udvidelse af forkøbsretssystemet. Vi kan med største tilfredshed tiltræde princippet om jordrentens afløsning, og vi vil være parat til i de kommende forhandlinger at stille os forstående over for, hvordan afviklingsforholdene skal være.

Må jeg om lovforslaget om arbejderboliger på landet sige, at der her er tale om samme princip. Vi er enige i princippet om jordrenteforpligtelsens afløsning, men atter her må vi stille os noget forbeholdne over for afdragstiden og afdragsvilkårene. Vi synes jo nok, at med en halvårlig ydelse på 2,01 pct. er man nede på en ydelse, som ikke svarer til nutidens renteforhold; derved gør man sig skyldig i en forskelsbehandling, som vi ikke synes er rimelig. Men også dette forhold skal vi være villige til at drøfte og give en saglig og velvillig behandling i udvalget.

Skytte: Det er jo nu anden gang, vi her i folketinget behandler lovforslag, der er en følge af landbokommissionens behandling af de spørgsmål, vi drøfter. Første gang, det skete i 1962, var der jo praktisk

taget enighed i kommissionen om den indstilling, man videregav til ministeren, og som senere blev til lovforslag i tinget. Det er jo ganske rigtigt, at der var et mindretal, som allerede fremhævet her, én mand blandt 32; det må i hvert fald siges at være et mindretal. Denne gang er der desværre ikke den samme enighed, og jeg vil gerne understrege, at det absolut ikke skyldes den nuværende ledelse af landbokommissionen, som jeg synes har været eksemplarisk og har gjort et stort arbejde for at opnå enighed, men det er desværre ikke lykkedes.

Vi må se i øjnene, at der er et flertal og et mindretal, der i visse spørgsmål er omtrent lige store. Jeg vil gerne understrege, for at det ikke skal misforstås, at det kan aldrig være rigtigt, at man i enhver kommission stærkt lægger vægt på, hvad der er flertal, og hvad der er mindretal; det afhænger fuldkommen af, hvordan kommissionen er sammensat.

Og hvordan denne kommission er sammensat, har jeg jo visse forudsætninger for at være helt inde i. Når det drejer sig om landbrugets repræsentanter, er der i dag i kommissionen 3 repræsentanter for husmandsforeningerne, 3 for landboforeningerne, 3 for Landbrugsrådet, 1 for landbrugets arbejdsgivere og 1 for Tolvmandsforeningerne; man vil altså se, at hvis der er uenighed mellem det mindre og det større landbrug, er flertal og mindretal givet på forhånd, idet der er 8 repræsentanter for det noget større brug og kun 3 for det mindre brug. Og det er klart, at når en kommission ikke er sammensat absolut forholdsmæssigt — og det er gjort med vilje, om jeg må sige det sådan, fordi jeg dengang lagde vægt på, at den blev så alsidig sammensat som muligt; der var ikke tale om en matematisk lige opdeling — må man tage hensyn til dette i bedømmelsen af, hvad der er flertal, og hvad der er mindretal i kommissionen.

Må jeg i øvrigt begynde med at sige, at det radikale venstre er tilhænger af en landbrugslovgivning, der giver erhvervet mulighed for at tilpasse sig de nye forhold, for det er jo nye forhold, der hersker for landbruget i dag, forhold, der stadig er undergivet forandring; vi er tilhængere af en landbrugslovgivning, der på ethvert